

по-надолъ за голъми страданія и мъки, които претеглилъ, а такожде и за една твърдъ тежка болестъ, която го постигнѣла и свръша този си разказъ съ слѣдни-тъ думи: „*Подаде ми Богъ наказаніе заради безумная мѹ, досѣ моя, що бѣхъ ся разгордиль съ шова ешишроп-сѹво, да глобявамъ нешвиннымъ челоѡѡци зарадѣ ар-хіерея*“.

За чудо голъмо, Търновскіи митрополитъ *киръ Григорій* съгласился да рукоположи отца Софронія за Врачанскіи епископъ въ 1794 г. 13 Септемвр. — Нѣка чуемъ що разказѡва този единственъ на онова врѣме Българскіи архіерей и за архіерейско-то си служеніе.⁵⁾ — „Като стигнахъ на епископія моя, пише той, — хо-дѣхъ по църкви-тъ въ недѣля, въ праздници и полагахъ поученіе по нашему Болгарскому языку, а они Христіяни-тъ, като не чули отъ други архіерея тако-вое поученіе, имаха мя като одного философа! Ходихъ по села-та, събрахъ мирія-та, ала помощъ-милостыня, какво-то има обычай зѣло мало мя подариша, почто у тая година имаше гладъ по всея Болгарія. Обѣща-вахъ ми ся за напрѣдъ, ако подари Богъ изобиліе, да мя помогнуть.“ —

Такова състраданіе отъ духовенъ пастырь къмъ бѣдствія-та на стадо-то си на онова врѣме е было тѣй чудно, както е было чудно и пастырско-то Софроніево наставленіе по църкви-тъ *по нашему Болгарскому языку*.

Слѣдующій разказъ намираме такожде твърдъ характеристиченъ: „Имаше единъ калугеръ на име Кали-

⁵⁾ Може да се мысли, че е имало тогава и други Български архіереи, но тѣ сѣ были заразени съ Фанаріотскіи духъ, презирали сѣ Българскіи езикъ и не по-малко отъ свои-тъ учители, т. е. отъ Фанаріоти-тъ, сѣ безчинствовали и беззаконничали. Ето защо ные и нарекохме блаженнаго Софронія единственъ на онова врѣме Български архіерей.